

Tóth Ágnes

Négysorosok – Horváth Imre emlékére

(Égben született versek)

A régi háznál

*Látod, Margit, eladták a házunk
Nem mehetünk be, hiába fázunk
De fennakadt az ágon egy nyáridéző versem
Takarjuk be véle a lelked és a lelkem*

Hű sétabot

*Kezemben égi sétabot
A földi már rég elkopott
De jobban szerettem a régit
Mert elkísért az öröklétig*

Sárga Ház

*Odalenn a Sárga Házra
Mintha senki nem vigyázna
Éjjel tébolyodott árnyak
Vetnek emlékemre árnyat*

Sorsjegy

*Borítékos sorsjegy sajnos nincs az égben
Mint ahogy volt régen, lenn a Bémer téren
Nem nyitogathatom, vajon mi van benne
Mit hozhat még nekem az égi vakszerencse*

Menetrend

*A visszautat törölték, de felrúgom a rendet
Átírom holnapra az égi menetrendet
Nem várok tespedve a feltámadásig
Jegyet veszek Váradra, a nagyállomásig.*

Halottak napjára

*Lent te vagy az elvillámlott élet,
Én fent a dörgésig még egy kicsit élek.
Ez a gyertyaláng neked fényemlék,
Vergődik a szélben, mintha csak én lennék,
Mintha már nem sírnék, mintha nem nevetnék,
Mintha a tavaszban hulló levél lennék.*

Utolsó járat

*Szívük öreg óraként ketyeg,
totyognak akár a kisgyerek,
fogatlan ínyük almát őröl
és többet beszélnek az őszről,
a télről, meg a messzi múlttól,
már nem hoznak vizet a kútról,
gyenge a karjuk és a lábuk,*

odalett szilaj ifjúságuk.
Csak elüldögélnek a padon,
melengetik magukat a napon.
A bőriük aszalt szilva héja,
le-lecsukódik szemük héja,
ráejtik fejüket a tájra,
majd mintha semmijük se fájna,
felseperik a gangot, az utat,
hátukra veszik batyujukat,
s indulnak neki az állomásnak,
hol az utolsó buszra szállnak.
Bölcs arcukon a mosoly felragyog,
s mire megérkeznek, már angyalok.

Macskafestő

Kék kutya átváltozása